

TORONYIRÁNY

XIV. 17.

2020. április 26.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 3. vasárnapja

Május 1. Szent József, a munkás

Jézus jelen volt az emmauszi tanítványok esetében az úton. Amikor azok útközben kételkedtek, szomorkodtak és vitatkoztak, Jézus együtt ment velük, és megmutatta magát a tanításban, az Írás magyarázatában, a velük való beszélgetésben. Igaz, azok csak később eszméltek rá: „Ugye, lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” Kicsit szégyenkeztek is, hogy nem azonnal ismertek rá a Mesterre lelket gyűjtő tanításában.

Velük volt Jézus a házukban is, szeretetük miatt. Amikor hazaértek, úgy tett, mintha tovább akarna menni. Valójában az emberi részvétet, a szeretetet akarta felébreszteni bennük: „Maradj velünk...” És ő betért hozzájuk, hogy velük maradjon. Jézus elfogadta az aggódó, gondoskodó szeretet megnyilvánulását. Így kellett ennek történnie, mert „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben...” Az emmauszi szeretet az ő nevét viseli.

Végül velük volt Jézus a kenyértörésben. S ebben ismerték fel őt. A mindennél többet érő, utánozhatatlan jézusi jel: az eucharisztia. Ez az ő jelenlétének legnagyobb jele és tanúja. Benne mindig az ő feltámadására ismerünk, az ő halálát és feltámadását hirdetjük. És benne ismerünk egymásra is, arra a hitre, amely mindnyájunkat egyesít. Krisztus feltámadása óta az eucharisztia minden keresztény közösség alapja és ismerve. Ismertető jele azok szeretetének, akik egy kenyéren élnek.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 2,14.22-33** Péter apostol pünkösd napján a kortársak fejére olvassa, hogy Jézust ártatlanul kiszolgáltatták, hogy a római hatalom keresztre feszítse, Isten azonban feltámasztotta őt, feloldva a halál bilincseit.
- 2. 1Pét 1,17-21** Igazi lelki szabadságunkat nem pénzzel vagy anyagi értékkel szereztük meg, hanem Krisztus vére által kaptuk ajándékba.
- 3. Lk 24,13-35** A szomorúan hazafelé tartó emmauszi tanítványoknak a feltámadt Jézus megmagyarázza az Írások értelmét, majd a kenyértörés gesztusakor felismerik őt, és visszasietnek Jeruzsálembe, hogy örömeiket megosszák a Jeruzsálemben tartózkodó tanítványokkal és az apostolokkal.

Az emmauszi tanítványok

Lukács elbeszélése jellemző példája annak, hogyan hirdették az apostolok, illetve kortársaik Jézus feltámadását. A cél az volt, hogy hitet ébresszenek az emberekben, nem pedig az, hogy az eseményeket visszapergessék. Tudták, hogy a hit kegyelmi adomány és egyben emberi szabadakaratú döntés. Azt is tudták, hogy Jézus él, és igazában ő nyilatkoztatja ki magát az embernek a hit révén is. Utólag senki sem igazolhatta azt, hogy Jézus újra meg újra megjelent neki, mint annak idején az apostoloknak. A hitet később már az egyház tanuskodása következtében kellett elfogadni. A módszer az volt, hogy megemlékeztek a húsvéti eseményekről, azután visszanyúltak az ószövetségi jövendölésekhez, és megülték a kenyértörést, a feltámadt Jézus lakomáját. Az emmauszi tanítványok története a legszebben foglalja össze ezt a katekétikai módszert.

Az apostolok köréhez tartozó két férfi vasárnap visszaindul falujába, Emmauszba. Az egyik tanítvány neve Kleofás, a másikat nem közli az evangélista. Emmausz a szöveg szerint hatvan stádiumnyira feküdt Jeruzsálemtől, tehát 11-12 km-re. A helyiséget ma már nem tudják azonosítani. A két ember azokról az eseményekről beszélget, amelyeket átéltek az utóbbi napokban. Közben egy idegen csatlakozik hozzájuk. Látja rajtuk a komolyságot, a szomorúságot, s megkérdezi, hogy miről társalognak. Szomorúságuk annál feltűnőbb volt, mivel a húsvét az öröm ünnepének számított. Az idegen is Jeruzsálem felől jön, azért csodálkoznak, hogyan kérdezhet ilyet. A názáreti Jézus felfeszítésénél kirívóbb esetet el sem tudnak képzelni, tehát van még, aki nem hallott róla? Kleofás és társa a további beszélgetésben úgy jellemzik Jézust, ahogy az a kis ragaszkodó

csoport megismerte: szóban és tettben hatalmas próféta volt, de a nép vezetői halálra ítélték és felfeszítették. Pedig a hívek remélték, hogy ő hoz szabadságot Izraelnek. Már harmadnapja, hogy ez történt. Most már remény sincs, hogy valóra válhat mindaz, amit tőle vártak. Igaz, úgy látszik, mintha a dolog mégsem lenne befejezve. A galileaiak csoportjához tartozó asszonyok reggel kint jártak a sírnál, azt üresen találták, de őt magát nem látták. Ellenben angyali jelenésre hivatkoztak, amely szerint Jézus él. De az asszonyok beszéde legfőjebb megzavarta őket.

Az emmauszi tanítványok a keresztről botránnyal nem tudtak megbirkózni. Hogyan engedhette meg Isten, hogy egy ilyen próféta szegényes halált haljon? Vallási dolgokban minden zsidó elismerte a főpapok és a főtanács tekintélyét, s a maga erejéből nem tudta és nem merete volna az ószövetséget másként magyarázni, mint ahogy írástudók értelmezték. A Messiás csak azért jöhet el, hogy győzzön és uralkodjék, nem pedig azért, hogy szenvedjen. Erre Jézus balgának nevezi őket, mert nem tudják felfogni azt, amit már a próféták megjövendöltek: van ártatlan és engesztelő szenvedés is. A názáreti Jézus halála nem okvetlenül azt jelenti, hogy Isten magára hagyta. Azután a két tanítvány tanúja volt annak, hogyan fejtette ki Jézus a szenvedéséről és feltámadásáról szóló jövendölést. Az ószövetségnek az az értelmezése döntő jelentőségű lett az apostoli ígértetésben. Lukács később említi (24,45), hogy amikor Jézus megjelent apostolai körében, „megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az írásokat”. A párbeszéd csattanója az, hogy a „Messiásnak ezeket el kellett szenvednie, és csak úgy mehetett be dicsőségébe”. Tehát a küldetéshez hozzátartozott az engesztelő áldozat.

Emmauszhoz érve Jézus úgy tett, mintha tovább akarna menni. Marasztalták, hiszen már esteledett, s erre elfogadta meghívásukat. Az ígértetés számára ez is kép volt. Jézus láthatatlanul kíséri az egyházat, érezteti is benne a hatását, de azért keresni kell, hívni kell, mert akkor még többet kapunk tőle. Ha útközben az írások olyan ismerőjének mutatta magát, illet, hogy őt kérjék meg az asztali áldás elmondására. Amikor megáldotta és megtörte a kenyeret, a kegyelmi hatás megnyitotta szemüket, és felismerték, de Jézus eltűnt előlük. Ő már csak azért jön, hogy hitet és kegyelmet közvetítsen. A kenyértörés itt nem lehetett az utolsó vacsora emlékezete. Jézus annak megünneplését az egyházra bízta, tehát maga nem akarta a szertartást megismételni. Ez a két tanítvány különben sem tartozott a tizenkettő közé, tehát ők nem is tudták, hogy mi történt a húsvéti vacsorán. De Jézus tettét figyelmeztetésnek vették: a kenyértörés, az eukarisztia ünneplése mindig hozzá fog járulni a felismeréshez és a hit növekedéséhez.

A két tanítvány csak most érti meg azt a magyarázatot, amit az úton az idegentől kaptak. A Messiás szenvedésével kiengesztelte a bűnt, s most dicsőségében él, tehát hatalmasabb, mint a földön volt. Visszaemlékeznek, hogy a szívük már akkor is lángolt, amikor útközben kifejtette előttük az írások értelmét. A hit, a tiszta látás, az öröm tettekre készíteti őket. Azonnal visszasiettek Jeruzsálembe, hogy közöljék a nagy hírt a tanítványok csoportjával, akik valószínűleg egy szálláson laktak. A lelki átalakulás azonban ott is megtörtént. Azzal fogadják őket, hogy az „Úr” valóban feltámadt és megjelent Péternek. Csak ezután tudnak ők is beszámolni élményeikről.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (4.)

RENDSZERES ÉS KÖZVETETT VILÁGEGYETEM

Új középkor

Gyakorlatilag valami módon egy olyan korszakban élünk, amelyet „középkorinak” nevezhetünk: az ipari világ, mely a háttérben marad, és a kommunikációs világ közöttinek, melynek körvonalai kibontakozóban vannak.

Itt Edgar Morin kifejezésével élünk, mely szerint világunk jelen állapota köztes állapot, kétértelmű, bizonytalan, nem meghatározható, vegyes állapot, amit ebben az értelemben hívhatunk közbeesőnek, „Középkornak”. Alain Minc, a ragyogó közgazdász találóan adta egyik utolsó művének a „Le Nouveau Moyen-Âge” címet.

„Új Középkor, ugyanis: hiányoznak a szervezett keretek, eltűnt mindenfajta központ, megjelenik a szétfoszoló képlékeny összetartás, a meghatározhatatlanság, a kockázat, a mérés. Új Középkor: nőnek a „szürke területek”, amik mindenféle hatóság alól kivonják magukat, az orosz zűrzavartól a gazdag, maffia és korrupció által behálózott társadalmakig. Új Középkor: az értelem, mint alapelv meggyengülése az elsődleges világnézetekhez és a régen eltűnt babonák javára. Új Középkor: visszatér a válság, az összetűzés, a szorongás, mint hétköznapi szintér. Új Középkor: egyre szűkül a világegyetem azon része, mely a térhez, a társadalomhoz van rendelve, emezek pedig egyre áthatolhatatlanabbá válnak cselekvéseink eszközei számára, és elemző képességünk számára is.”

És mint minden középkori időszakban, kockázattal és lehetőséggel találjuk szemközt magunkat.

Az újjáépítés kockázata és kísértése. Minden középkorban a bizonytalanabb testvéreink igyekeznek örök értékkel felruházni a pillanatnyi divatot. Gondolok itt az integrista testvéreinkre, akik úgy gondolják, hogy az igazi Mise V. Szent Piusz miséje. De V. Piusz, domonkos lévén, valószínűleg saját rendjének megfelelően misézett, és nem aszerint, ami az Ő nevét hordozza. És mennyire átalakult a Mise Szent Páltól V. Piuszig! Valójában mi is a liturgia, ha nem egy nép istenszeretetének a nyelve, és mi is a nyelv, ami meg van kötve, ha nem egy halott nyelv?

Ma ezek az újjító mozgalmak a kihívások számunkra, legyen az politikai, vagy egyházi szinten. Ez nem kell, hogy túlságosan nyugtalanítson minket: minden történelmi kézikönyv, legyen az polgári, vagy egyházi, azt mutatja, hogy ez a fajta mozgalom nem tart egy-két generációnál tovább. Ma azonban ebben vagyunk elmerülve. Az alkalom a találékonyságnak kedvez. Rá vagyunk kényszerülve, hogy új utakat fedezzünk fel, mert azokra a kérdésekre, amiket ma a fiatalok feltesznek, nem tudunk csak a szüleink, mestereink örökségére támaszkodva válaszolni: rá vagyunk szorítva, hogy kreatívak legyünk. Mik a legjellemzőbb vonásai annak a középkornak, amelyen most haladunk át? Lényegében hármat fogok említeni: a bizonytalanság, a pluralizmus és a kirekesztés növekedése.

A bizonytalanság és az összetettség növekedése

A mienket rögtön megelőző generációk önmagában biztos világban éltek, mely védte a meggyőződéseket és bizonyosságokat; ellenben a mai generációk bizonytalan alapokon nyugvó szocio-kulturális környezetben élnek.

Soha nem lehet eléggé kihangsúlyozni, hogy Werner Heisenberg (német fizikus, 1901-1976) bizonytalansági (határozatlansági) elve mekkora mértékben forradalmasította a fizikai tudományokat.

„A modernség problémája - hangsúlyozza Edgar Morin- az, hogy rájövünk, mindenhol bizonytalanság van. Számunkra az igazi probléma az, hogy párbeszédet kezdeményezzünk a bizonytalansággal. Szüntelenül vissza akarjuk szorítani, félünk tőle, azt gondoljuk, hogy a bizonytalanság egyet jelent a szorongással, és idegessé tesz minket. Szerintem ma az igazi probléma: talán az ember nem tud alapvető bizonytalanságban élni, ami a honnan jövünk, hová megyünk kérdést, a végzetét, az életét és halálát érintő tudást illeti? Semmi sincs megígérve, és úgy találok, hogy lehet remény nem a bizonyosságban, hanem a bizonytalanságban. Azt hiszem, hogy a bizonytalanság valójában erősítő, ahelyett, hogy megijednénk tőle, fel kell oldanunk. Úgy gondolom, hogy a kábító eszmék a szörnyűek. Le kell szoknunk a biztonság szükségességéről.”

E szerint az elmélet szerint, mely csodálatosan ki van dolgozva a „Hogy kijussunk a XX. századból” című műben, a bizonytalanság a modernség egyik értéke lehetne. Erővé, erénnyé válhat azok számára, akiknek van bátorságuk szembeszállni a valóság összetettségével, visszautasítva minden egysíkú gondolat egyszerűsítő, csalóka, zűrzavaros vonását.

Legyünk keresztények, vagy hitetlenek, mindannyian ez előtt az alapvető bizonytalanság előtt találjuk magunkat. Soha ne csináljunk a hitből bizonyosságot! Ha létezik egy kifejezés, amit soha nem tudnék használni, az az, hogy „Van hitem”. Kicsit olyan, mintha valamelyikünk azt mondaná: „Bírom a szeretett nő szerelmét”, vagy: „Enyém a barátom barátsága”. Ha így gondolkodna valaki, vesztesre állna. Nem arról van szó, hogy van hitünk, hanem arról, hogy hiszünk!

A pluralizmus növekedése

A második jellemző, hogy sokszínű és változó világban élünk. A mai serdülő többé már nem egy falu, vagy egy család embere. Mindenki számos hely között osztja meg az életét. Az iskolaépülettől kezdve a bevásárlóközpontig, a sportközponttól a szocio-kulturális intézményig közlekedve nomáddá válik anélkül, hogy minden esetben észrevenné. Minden egyes hely ezek közül a vallásos, politikai, vagy erkölcsi és gyakorlati vélemények sokféleségét kínálja. Ezeket túl több területen meglepő változékonyság mutatkozik: a szokásokban, a szakmákban, a társadalmi és családi környezetben. A változások gyorsasága mélyrehatóan feldúlja azokat, akiknek kedélybeli, vagy intellektuális alkalmazkodó képessége lassú. Az állandóság többé nem elsődleges tapasztalat. Egyre nehezebbé válik igazi kapcsolatokat létesíteni. Ezeknek a tényezőknek az együttese az alapélmények és a családi, vagy kulturális környezet - melyből érkezik a serdülő - kézzelfoghatóságának a viszonylagosságát okozza. Ebből származik az értékek változása, melyet az előző generáció mindig értékvesztésnek minősít. Ilyenkor szükségessé válik az alkalmazkodás a változó világhoz, de ez azt feltételezi, hogy az egyes ember egy minimális kedélybeli azonosságot, biztonságot szerzett ahhoz, hogy szembenézzen a változással anélkül, hogy szétesne.

Amikor én voltam serdülő, olyan világban éltem, melyben az értékek - amiket az újságokban fedeztem fel, amiket a szüleim választottak számomra - megegyeztek azokkal az értékekkel, amiket az iskola közvetített, amit szintén a szüleim választottak nekem; és mivel az utóbbiak összefüggtek, tökéletes összhangban voltak a családi környezet értékeivel. Egy hasonló világban elég könnyű építkezni, legyen szó a gyerekkor utánzásairól, vagy a serdülőkor ellenkezéséről. De ma már nem így van. Azokban a dolgokban is, melyek a legmélyebben érintik a benső viszonyait (a szexuális és érzelmi fejlődésre gondolok), a mai serdülő a családi, a felsőbb osztályok biológiaóráin elmondottak, az általa nézett televíziós műsorok, vagy a kedvenc képregények értékei elé van állítva. És ezek nem egyeznek többé egymással! Íme, miért sokkal nehezebb ma serdülőnek lenni, mint volt tegnap, amit az előző generációk csak nagy nehezen értenek meg.

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

A megbékéltető irgalom

Ha a magyar és a világirodalmat követjük, folyton előtérbe lépnek olyan művek, részletek, amelyek jobbító szándékkal kerülnek vers vagy próza formába, naplólapokra. Így volt minden korban.

A Biblia, az egyházatyák különös inspirálói ma is az irgalom hangjának, amely olyan szerzők műveiből sem hiányozhat, akiket közömbösen hagy a vallás által áthatott gondolkodás, és csupán teremtett voltuk ember lényegére figyelnek, vagy elvesztették hitbéli örökségüket, és belezuhantak a létérzés semminek tűnő vermébe. Elég csupán Jean Paul Sartre nevét említeni, aki megírta (kevésbé ismert) Barjona karácsonyi misztériumjátékát, majd „ellentettjét” A lét és a Semmi filozófiai művét. Reménység, kétségbeesés dialektikus párhuzamában hányszor juthatott eszébe az irgalom, a megváltás, az a „nyomorúságos együttes”, melyet földünk képvisel...

Aquino Szentje a középkorban írt arról, hogy az irgalmasság nem áll szemben az igazságossággal: az irgalmasság nem más, mint az igazságosság beteljesülése.

Napjaink irodalmában is teret nyit a keresztény humanizmus, és az annyi alázat nyomán vigasztalóvá és reménységessé váló felhívás: „Ne féljete! Isten igazságossága az ő irgalmassága, és irgalmassága az ő igazságossága.” (Walter Kasper)

Az alázat egyik erős példája e kornak Erdély püspöke: Márton Áron, akire sokszor emlékezik a keresztény magyar világ. Az irodalom lapjain a Székelyföld című folyóirat mutatott szép példát pályázati kiírással, emlékezvén a boldog emlékü főpásztorra.

Czegő Zoltán, az 1938-ban született költő Szószék a Hargitán című nagy verse az egyik legérzékenyebb a pályamunkák közt. A Márton Áron-i életmű lelkület bensőséges átélése, az azzal való azonosulás. (A poéma a Lakiteleki Népfőiskola különdíját kapta.) Különös figyelmet érdemelnek az alábbi részletek, melyeket a püspök ajkára ad a szerző:

*Az igazság él és nem mennydörög.
Sosem téved, aki azt keresi. Legfennebb
nem találja.
Nincs boldogabb annál, aki hisz benne,
noha tudván tudja: sem a keresésért,
sem a fölmutatásért nem jár földi hála.*

*Vagy igen? Ó, igen, a fölmutatás percében
az örömteli arcokban a lélek önmagát találja.
A vadállat a maga megszabott törvényei szerint
él, viszonyul, védi fáját, övét.
Itt, az emberi törvények
vad bozótjaiban az isteni kegy mellett is
boldog lehet az ember az övéért és övéi között.
Amit én ismerek és hiszek, az örök.
Mellette az önjelölt istenek csak ministránsok.
Az igazság él, hat, sosem mennydörög.
Az erőtlennél jobb. – Mindenütt ezt ríjátok!*

Jövel, Úrjézus, jövel...

† Tóth Sándor

hírek információk

A csíksomlyói kegyhely programjairól az erdélyi ferencesek az alábbi közleményt adták közre:

A pünkösdszombati csíksomlyói fogadalmi nagybúcsú idén május 30-ra esik, melyet az Eucharisztia éve és az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való lelki felkészülés jegyében szervezünk mi, ferencesek a kegyhely öreiként. Ennek fényében választottuk a 2020-as év jelmondatát, mely a nagybúcsú mottója is egyben: „A Szentlélek száll le rád” (Lk 1,36).

A búcsú szervezése az év elején a hagyományos módon kezdődött. A koronavírus-járvány terjedését lassító rendeletek, a kijárási tilalom és annak esetleges meghosszabbítása azonban bizonytalanná tette a búcsú hagyományos módon történő megszervezését. Korai még pontos információk közlése a búcsú folyamatát illetően, de minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a fogadalmi búcsú napján, ha zárt körben is, de szentmisét mutassunk be a kegyhelyen. Amint biztosabb lesz a világjárvánnyal kapcsolatos korlátozások részleges feloldása, közleményben fogjuk tájékoztatni a zárandokokat a búcsú szentmisébe való bekapcsolódás lehetőségéről.

A [kegyhely honlapján](#) és [Facebook-oldalán](#) élőben követhető, illetve visszanezethető a kegyhelyen bemutatott szentmisék. Ugyanitt a kegyhely programjaival és a búcsúval kapcsolatos információk is megtalálhatók.

(Ferences Sajtószolgálat)

A Szent Gellért Szeminárium kápolnájából minden este 6 órától élő adásban szentmisét közvetít a Szeged-Csanádi Egyházmegye, mely a <http://szeged-csanad.hu/mise> webcímen érhető el.

Az Egyetemi Lelkészség Facebook oldalán a megszokott időben, vasárnaponként, este 8 órától követhető online szentmise a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség kápolnájából.

A Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálat „Legyünk Isten meghallgató, odafigyelő, tapintatos, türelmes, érdeklődő arca a másik ember számára” mottóval Beszélgetőtárs – szolgálatot működtet a Szeged-Csanádi Egyházmegye területén található klinikákon, kórházakban. A szolgálat munkatársai igyekeznek megtalálni azt a helyet és kapcsolódási módot, ahol a legtöbbet tehetnek azokért, akiket a látogatási tilalom idején nem lehet felkeresni, akiket nem tudnak a rokonok, barátok, ismerősök a személyes jelenlétükkel támogatni. Arra kéri a betegeket, hogy a látogatási tilalom idején telefonon, internetes vonalon keressék fel munkatársaikat, akikkel megoszthatják gondolataikat, örömeiket, fájdalmukat. Ezek a hívások elfogadó, együttérző emberi beszélgetések, egy kapcsolódási lehetőség a külvilággal. Az intézetek osztályain kihelyezett plakátokon, valamint a pasztoralis.hu honlapon található meg munkatársak és katolikus kórházlelkészek elérhetőségeit mindazok, akik jó szóra, figyelemre, őszinte beszélgetésre vágyanak.

Március 27-től folyamatosan látható a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szegedi Esperességének közösségi oldalán a szegedi lelképásztorok napi üzenete. A plébánosok gondolatai segítséget nyújthatnak mindazoknak, akik a jelenlegi, kivételes helyzetben otthonról kapcsolódnak be a liturgiába. A napi „lelki útravalók” a <https://www.facebook.com/szegediesperes> világhálóson érhetőek el.

A MóraNet Televízió világhálóson már látható a Farizeus halála című VI. újszegedi passiójáték, melynek előadását eredetileg április 12-én tartották volna a Bálint Sándor Művelődési Házban (Temesvári krt. 42.). A Liget Társulat előadásának forgatókönyvét Keserű György írta, rendezője Kaj Ádám. Az esemény fővédnöke Thorday Attila, az Árpád-házi Szent Erzsébet templom plébánosa. A zárt templomban, közönség nélkül felvett előadást a moranettv.hu/ADAS oldalon nézhetik meg az érdeklődők.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye papságának április 27-ére és 28-ára meghirdetett rekollekciója, a koronavírus járvánnyal kapcsolatos prevenciók intézkedések miatt elmarad.

~~~~~
Ferenc pápa üzenete a XXXV. Ifjúsági Világnapra (4.)

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (vö. Lk 7,14)

Közelség és „érintés”

Jézus megállítja a temetési menetet. Egyre közelebb lép és felebaráttá válik. Még közelebb jön és bátor gesztussá válik azért, hogy a másik ember élhessen. Ez egy prófétai cselekedet. Jézusnak, az Élőnek az érintése életet ad. Egy érintés, amely a fiatal ember halott testébe leheli a Szentlelket és újraéleszti őt.

Ez az érintés áttöri a bátortalanság és kétségbeesés valóságát. Az Istenitől érkező érintés, amelyet a hiteles emberi szeretet is közvetít, a szabadság, a méltóság, a remény és a bőségben lévő új élet elképzelhetetlen tágasságát nyitja meg. Jézus gesztusának hatékonysága kiszámíthatatlan. Arra emlékeztet minket, hogy még a közelség egyszerű, de konkrét jele is a feltámadás erejét hordozhatja.

Igen, ti is, fiatalok, közelíthettek a szenvedés és halál valóságához, amellyel találkoztok és megérintve azt – akárcsak Jézus – életet tudtok adni. Ezt a Szentlélek teszi lehetővé, amikor szeretetének érintése, jóságának megtapasztalása által meglágyítja szíveteket. Aztán amikor belsőtökben Isten epekedő gyengédségét érzitek minden teremtmény, különösen az éhes, szomjas, beteg, ruhátlan és fogságban lévő testvérek iránt, akkor közeledhettek feléjük és megérinthetitek őket, ahogyan Ő tette, amivel életét továbbadta barátainak, mindazoknak, akik belül halottak, szenvednek vagy elveszítették a hitet és a reményt.

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!”

Az ifjú nevét, akit Jézus Naimban feltámasztott a halálból, nem közli az evangélium. Ez meghívást jelent az olvasó számára, hogy azonosuljon vele. Jézus hozzátok, hozzám, mindannyiunkhoz szól, és azt mondja: „Kelj föl!”. Nagyon jól tudjuk, hogy nekünk, keresztényeknek újra és újra el kell esnünk, majd újra fel kell kelnünk. Csak az nem esik el, aki nem mozdul, de az nem is halad előre. Ezért hagyunk kell, hogy Krisztus közbeavatkozzon és végbevigyük az Istenbe vetett hit cselekedetét. Az első lépés abban áll, hogy elfogadjuk, hogy fel kell kelnünk. Az új élet, amelyet kapunk, jó és méltó lesz, mert olyan Valakitől ered, aki a jövőben is kísér minket anélkül, hogy valaha is elhagyna, és aki segít abban, hogy ezt az új életet méltó és gyümölcsöző módon alakítsuk.

Valójában egy új teremtésről, egy új születésről van szó és nem pszichológiai programozásról. Nehezebb napjaitokban valószínűleg sokan hallottátok a „mágikus” szavakat, amelyek manapság divatosak és állítólag megoldják az összes problémát: „hinned kell magadban”, „meg kell találnod a benned rejlő erőforrásokat”, „tudatában kell lenned a pozitív energiáidnak”... De ezek mind csak szavak, és azok számára, akik valójában „belül halottak”, nem működőképesek. Krisztus szava más minőségű és végtelenül erősebb. Isteni és teremtő szó, és csak ez a szó tud életet vinni oda, ahol az élet már kihunyott.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.